

Dneska
na mě
nezapomeň!

Ježíš

K A L E N D Á R I U M

1. slavnost Matky Boží Panny Marie, světový den modliteb za mír
2. sv. Basila Velikého a Řehoře Nazíánského, biskupů a učitelů církve
5. sv. Jana Nepomuka Neumanna, biskupa
6. slavnost Zjevení Páně
8. svátek Křtu Páně /neděle/ - končí doba vánoční
15. 2. neděle v mezidobí
17. sv. Antonína, opata
18. Panny Marie, Matky jednoty křesťanů - začíná týden modliteb za jednotu křesťanů
21. sv. Anežky, panny a mučednice
22. 3. neděle v mezidobí
24. sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve
25. svátek Obrácení sv. Pavla, apoštola - končí týden modliteb za jednotu křesťanů
26. sv. Timoteje a Tita, biskupů
27. sv. Anděly Mericiové, panny
28. sv. Tomáše Akvinského, kněze a učitele církve
29. 4. neděle v mezidobí
31. sv. Jana Boska, kněze

Č T E N Í N A L E D E N

OTEC TOMAŠ A ČTYŘI RAUBÍŘI

První ráno

Ráda spím. Ale první ráno v Kankové Lhotě jsem se probudila brzo. Budík ukazoval šest.

Venku štěbetali ptáci. To u nás ve městě tak často neslyšíme. A pak dokonce začal kokrhát kohout. Opakovala jsem si: "Jsme v Kankové Lhotě, jsme v Kankové Lhotě," a měla jsem z toho radost. Pak jsem si vzpomněla na strýce Františka. Chudáček! Jen aby ho noha moc nebolela.

Mezitím jsem se úplně probudila a rozhlížela se po našem pokoji. Nad mou postelí visel kříž. Napadlo mě, že bych se mohla pomodlit ranní modlitbu. Když jsme byli malí, modlívali jsme se doma všichni společně. Ale teď už se modlíme každý sám. Jenže já na to často zapomínám. Jindy se probudím tak pozdě, že už to nestihnou. Maminka říká: "Ráno je třeba udělat aspoň kříž. Tolik času má každý." Snažím se, abych na to nezapomínala.

Ale toho rána jsem měla času dost, a tak jsem se hned pomodlila: "Nebeský Otče, děkuji ti, že jsem se tak dobře vyspala. Děkuji ti, že jsme tady a že je takové krásné ráno. Děkuji ti, že jsme požali otce Tomáše a že je slečna na nás taková hodná. A prosím tě, dej, aby strýci Františkovi nohe brzy srostla a aby byl veselý. A taky nás všechny ochraňuj, i naše rodiče doma a vůbec všechny lidi. A teď musím vzbudit Mišu." Ta poslední věta samozřejmě k modlitbě nepatřila. Přidala jsem honem ještě "Amen", šla k Mišiny posteli a pošimrala ji na čele. Napřed jenom zavrňela, ale pak kolem sebe začala tlouct rukama a posadila se. Otevřela doširoka oči a zeptala se: "To už je škola?" - "Jo," zasmála jsem se, "za deset minut zvoní." Ale Miša už se vzpamatovala a vrhla se na mě. Kutálely jsme se po podlaze a bylo nám nádherně, protože jsme byly v Kankové Lhotě. "Kluci ještě spí? Pojď, probudíme je, ale žádné mazlení!" Miša šla k umyvadlu a nabrala plný kalíšek studené vody. Udělala jsem totéž a plížily jsme se neproti, do klukovského pokoje. Viktor tiše pochrupeval a Štěpán byl zavrtaný pod dekou. Měli jste vidět, jak vyletěli, když jsme je polily! Utíkaly jsme zpátky do svého pokoje a kluci se hnali za námi. Strhla se polštářová bitva. Asi jsme při tom dělali dost rámusu, protože najednou stále ve dveřích slečna. "Dobré jitro," pozdravila nás a vůbec se nězlobila. "Vyhlašuji příměří. Umyjte se, oblečte a pojedte dolů. Za půl hodiny začne mě svatá." Rychle jsme se připravili, ustlali postele a uklidili. Trošku jsem se zlobila na Mišu, která svoje věci jen tak naházela do skříně. "No jo, starší sestra," bručela, ale věci si složila.

Když jsme přišli do kostela, otec Tomáš tam už byl. Štěpán a Viktor šli ministrovat. My dvě jsme seděly v první lavici a měly jsme nést obět-ní dary. Celkem přišlo do kostela jedenáct lidí: otec Tomáš, my čtyři, slečna, tři starší ženy a mladí manželé. Všichni společně jsme zpívali a modlili se. Nejhlasitěji ze všech zpíval otec Tomáš. Bylo ho určitě slyšet až na ulici. Líbilo se mi to. "Podívej, to je krásný Ježíšek," šeptala mi Miša a ukazovala na sochu Panny Marie s dětátkem. Štoučala jsem ji loktem - co si o nás lidi pomyslí, že se při měi svaté bavíme! Jinak všechno probíhalo hladce. Kluci nic nezkazili, jenom Viktor pořád popotahoval. Samozřejmě zase něco zapomněl, tentokrát kapesník. Po evangeliu si otec Tomáš sáhl do rukávu, vytáhl papírový kapesník a dal ho Viktorovi. Miša se začala uchichtávat. Ke svatému přijímání jsme šli všichni a potom jsme se chvíli tiše modlili. Myslela jsem na strýce Františka a na naše doma.

Po měi svaté jsme zůstali stát před kostelem. Otec Tomáš říkal lidem, jak se jmenuje a odkud je. Jedna paní ho chytila za obě ruce a nadšeně říkala: "Kdo by si to jen pomyslel, takový mladý kněz u nás! Jen tu zůstane hodně dlouho!" O strýci Františkovi neřekla ani slovo. Zato ty druhé dvě paní stály se slečnou a vyptávaly se, jak se panu faráři daří a jestli slečna něco nepotřebuje. To od nich bylo hezké. Ti mladí manželé byli v Kankové Lhotě na dovolené a říkali: "Na dovolené člověk může zajít do kostela i ve všední den." Otec Tomáš jim popřál, aby se dobře zotavili a řekl: "Snad se tu ještě uvidíme." Už jsme se chystali odejít na faru, když se k otci Tomášovi zase přitočila ta paní, zatahala ho za rukáv a šeptala: "Bydlím hned tady naproti. Přijďte někdy na kávu, upeču vám koláč!" Takhle se vnucovat! Jako by se slečna o otce Tomáše neuměla postarat.

Za chvíli jsme už seděli u snídaně. "Dobře jste ministrovali," pochválil otec Tomáš kluky. "Jenomže Viktor měl moc dlouhou komži," řekla slečna. "Celou dobu jsem trnula, že si ji přišlápne. Budu s tím muset něco udělat." - "Chodí tu také nějaké děti do kostela?" zeptala jsem se. "Chodí," odpověděle slečna, "ale moc jich není. A teď jsou většinou na prázdninách. Jen Kuba tu zůstal, ten, co vám byl naproti." Chvilku jsme tiše jedli a pak se zeptal otec Tomáš: "Kdo se mnou dneska půjde?" Tázavě jsme vzhlédli: "Kam?" - "Ale, nedaleko odsud je v lese zřícenina, tak jsem se tam chtěl vypravit." - "Já půjdu!" Štěpánovi vypadl samým nadšením nůž z ruky. "Já taky, já taky!" křičeli jsme i my ostatní. Otec Tomáš se usmál a zeptal se: "A umíte vůbec vy městské děti lézt po skalách?" Takovýchle otázky! Jeden přes druhého jsme spustili, kde všude už jsme byli se sko-

lou nebo s rodiči. "Ale není to nebezpečné, že?" zeptala jsem se pro jistotu. "My už tě vytáhneme, kuličko," řekla Míša. Někdy ji nechám, aby mi říkala kuličko, protože to nemyslí zle. "Neboj, Rito, uvidíš, že nám ani nebudou stačit," řekl otec Tomáš. "A teď poprosíme slečnu, aby nám zabalila něco na cestu, protože se vrátíme až odpoledne."

Zříceniny a vzdušné zámky

Asi za hodinu jsme vyrazili na cestu. Všechno, co jsme potřebovali, jsme spravedlivě rozdělili do dvou batohů a tří chlebníků. Napřed jsme šli po silnici, ale to se nám moc nelíbilo, pořád kolem nás jezdila auta. "Smradoši! Kdyby radši šli po svých!" rozčiloval se Štěpán. A přitom sám chce být řidičem. Ale tady to bylo něco jiného. "Vůbec nevypadáte jako kněz," řekl Viktor otci Tomášovi. "Koneckonců to nemusí každý vědět." - "O to nejde," odpověděl otec Tomáš, "ale kdybych měl na sobě třeba oblek, špatně by se mi lezlo."

Konečně jsme odbočili ze silnice na lesní cestu. Napravo byl hustý jehlíčnatý les, vlevo vysoké listnaté stromy. Viktor říkal, že to jsou buky. V lese se mi líbí tisíckrát víc než ve městě.

Rozprchli jsme se po lese. Každý z nás vzápětí našel něco, co chtěl ukázat těm ostatním. Otec Tomáš věděl o všem něco zajímavého, o rostlinách i o zvířatech. "Budou sbírat mechy," prohlásila jsem. Štěpán se rozhodl sbírat kameny, Míša odkudsi přivlekla veliký samorost a Viktor držel v ruce rostliny, které si chtěl vylisovat. Běhali jsme sem a tam po lese a každou chvíli se otce Tomáše na něco ptali. Napřed nám všechno trpělivě vysvětloval, ale potom řekl: "Sbírat můžete i cestou zpátky. Teď ale pojďte, nebo ke zřícenině nikdy nedojdeme." Otočil se a vykročil. Utíkali jsme za ním. Otec Tomáš zanotoval: "Zní na loukách zpěv..." Tu písničku známe, a tak jsme se připojili. Při zpěvu se pochoduje mnohem líp. Ukázalo se, že otec Tomáš zná spoustu písniček, zbožných i vedelých. Některé jsme zali taky, u jiných nám předříkával slova. Na velké mýtině jsme si odpočinuli, otec Tomáš, Viktor a já jsme se usadili na pařezy, Míša a Štěpán lítali kolem a křičeli jak na lesy. Pak přitáhli velikou větev, kterou ulomil vítr. "Jak to, že jsme ještě neviděli žádnou srnku?" divila se Míša. "Ten váš křik je všechny vyplašil," řekl jí otec Tomáš. "Kdo chce v lese vidět nějaká zvířata a ptáky, musí se chovat tiše. Poslouchejte chvíli!" Ani jsme nedutali. Slyšeli jsme, jak šumí stromy a zpívají ptáci. Na louce bzučel hmyz. Bylo to krásné. Pochopitelně Štěpán to za chvíli zkazil. "Dravec, dravec," zařval a bylo po tichu. Opravdu, kroužil nad námi jestřáb. Říkal to otec Tomáš. Ale srnky nepřišly.

Pak jsme ještě snědli sáček třešní a šlo se dál. Cesta začala pěkně stoupat a byla tak úzká, že jsme museli jít za sebou. Místy byla skoro tma, jak se větve stromů nad pěšinou zavíraly. "Podívejte!" vykřikla najednou Míša a ukazovala dopředu. Podívali jsme se tím směrem a uviděli skálu a na ní nahoře polozbořenou věž. "Tam polezeme?" zeptala jsem se a byla ve mně malá dušička. "Ve skutečnosti to není tak hrozné, jak to vypadá," uklidňoval mě otec Tomáš a šel dál, úplně najisto, přestože cesta se místy ztrácela. Vyprávěl nám, že si tam jako kluk s kamarády hrával na rytíře. Už jsme se nemohli dočkat, až budeme nahoře, a byli jsme celí zpocení. "Mně to připadá, jako bychom chodili pořád dokola," bručela Míša a vlastně měla pravdu. Obcházelí jsme kopec a blížili se k hradu z druhé strany. Otec Tomáš nám vysvětlil, že takhle je výstup méně namáhavý, než kdybychom lezli přímo vzhůru.

Vešli jsme omšelou kamennou bránou. "Tady určitě býval padací most," rozumoval Viktor a prohlížel si zčásti zasypaný příkop. "Páni, to jsou balvany," žasl Štěpán a už se na jeden škrábel. Mezi kameny rostla tráva a pár keříčků. Jedna břízka se dokonce uchytila i ve zdi nad bránou. Na opačném konci nádvoří byla věž, kterou jsme viděli cestou. Otec Tomáš nás varoval: "Nikdo mi tam nelezte. Kámen se drolí a je to nebezpečné. Ale i odsud je pěkný rozhled." Byla to pravda. Otec Tomáš nám ukazoval jednotlivé vesnice a vyprávěl o nich mnoho zajímavého. Také znal všechny

kopce v okolí. Potom jsme si důkladně prohlédli hrad. Podle zbytků zdí jsme odhadovali, kde byly jednotlivé místnosti. "Dneska jsme hradní páni my," řekl otec Tomáš a opravdu, nikdo jiný na hradě nebyl.

Na takovém starém hradě se dá báječně hrát. Štěpán byl hradsním pánem, já jsem byla jeho manželka a Miša byla naše dcera. Viktor a otec Tomáš museli hrát cizí rytíře, kteří chtěli princeznu unést. Plížili se docela tiše a málem naši dceru opravdu unesli, ale Miša začala tek strašně ječet, že se lekli a pustili ji. Potom jsme si hráli, že já jsem kuchař a ostatní museli stěhovat "nábytek" do jídelny, kde jsme obědvali. Byly tam kameny a velký kmen stromu, na který jsme si prostřeli všechno, co nám slečna zabalila na cestu. Taky jsme s Mišou přinesly vodu ze studánky a rozmíchaly do ní šuměnky. Byla to opravdová hostina.

Zatímco jsme "vařily", lezli kluci po skalách. Když jsme je potom zavolaly, nemohl Štěpán dojít. Otec Tomáš ho šel zachránit. Měla jsem docela strach, že spadne. Ale všechno dobře dopadlo. U studánky jsme se umyli a před jídlem zazpívali jako kánon "Za chleba dar". Pěkně se to rozléhalo po celém hradě.

Stromy ševelily ve větru a my jsme si připíjeli šuměnkami v papírových kelímkách. Ale bylo to víno a pili jsme ho z cínových pohárů. Pak jsme se usedli na kameny a dlouho hodovali. Za pochoďu na čerstvém vzduchu nám všem vytrávil.

Po jídle na nás padla únava. Jen jsme se pomodlili, sklídili papíry a ostatní zbytky po jídle a natáhli se do stínu. Po obloze pluly bílé mraky a vypadaly jako ze šlehačky. "Podívejte, támhle jede auto," řekl najednou Štěpán a ukázal na jeden mrak, který opravdu připomínal závodní vůz. "Takové si koupím, až budu velký. A možná i motorový člun. Jako automechanik budu mít hodně peněz." - "A vezmeš mě někdy s sebou?" zeptala se Miša a překulila se na břicho. "Ačkoliv možná ani nebudu mít čas. Budu bydlet na hradě..." - "Ty si vymýšlíš!" skočil jí do řeči Viktor.

"Kdo dneska bydlí na hradě? Leda netopýři! Buď to jsou zříceniny nebo muzea." - "No tak budu bydlet ve velkém domě se spoustou pokojů," odpověděla mu Miša dotčeně. "Budu mít muže, který bude hodně vydělávat a já budu herečka a budu slavná a všichni lidé se za mnou budou otáčet, protože mě budou znát z kina a z televize." Miša si někdy opravdu hrozně vymýšlí. "A kdo ti ten dům bude ukáázat?" zeptal se Viktor a klepal si na čelo. "S tím budeš mít leda práci. Ale já vím, co budu dělat, až budu dospělý. Samozřejmě budu studovat a pořídím si velikánskou knihovnu. Nechám si udělat police až ke stropu a koupím si všechny knížky, které vyjdou. Už teď jich mám hodně," dodal. "Já budu zdravotní sestřička," řekla jsem. "Nic takového si kupovat nebudu, ale budu hodně šetřit a pak pojedu na cestu kolem světa. Maminka sice říká, že sestřičky si moc nevydělavají, ale třeba vyhraju ve sportce."

A tak jsme si povídali a stavěli vzdušné zámky, jeden krásnějši než druhý. Otec Tomáš celou dobu nic neřikal. Ale když jsme pak na chvíli zmlkli, ozval se: "Máte velké plány. A všechny se točí kolem toho, že budete mít hodně peněz. A dost možná, že nakonec zažijete něco podobného jako svatý František." Otec Tomáš si založil ruce pod hlavu a zavřel oči. "Co s ním bylo?" ptali jsme se. "Když svatý František ještě nebyl svatý, taky si myslel, že peníze a bohatství jsou to nejdůležitější. Ale Pán Bůh s ním pěkně zatočil." - "Zatočil?" ptal se nevěřícně Štěpán. "To zní jako nějaká pohádka." - "Hlupáku, to je jen takové přirovnání," řekl mu Viktor. Ale Miša a já jsme naléhaly na otce Tomáše: "Vyprávějte!" - "Tak dobře, povím vám něco ze života svatého Františka." Pohodlně jsme se usadili a poslouchali vyprávění o tom, jak se ze syna bohatého kupce stal chudý, ale vždycky veselý svatý František. Ten příběh vám tady psát nebudu, ale koho to zajímá, určitě někde objeví nějakou knížku, kde to je napsáno.

/Pokračování/

Ke kostelu přichází skupinka turistů. Ve dveřích na ně čeká pan farář,

který je bude kostelem provádět. Pojďme s nimi, možná se i my dovíme něco zajímavého.

co
vidíme

v kostele

/1/

Milí hosté! Vítám vás v našem kostele, který jste si přišli prohlédnout. Vynasnažím se seznámit vás s tím nejdůležitějším, co v kostele vidíte. Budete-li se chtít na něco zeptat, rád vám odpovím. Začneme hned tady u dveří. Tohle je

KROPENKA.

Podle ní poznáte katolácký kostel. A k čemu slouží? Zejména v Orientě se do dnešna udržel zvyk, při vstupu do domu se opláchnout a osvěžit vodou. V našich kostelích však tento zvyk znamená něco jiného. Očišťování a osvěžení se chápe v přeneseném slova smyslu. Když křesťané vstupují do kostela, pokropí se touto vodou a při tom si připomínají svůj křest jako počátek křesťanského života. Také při odchodu se pokropí svěcenou vodou na znamení toho, že chtějí jako křesťané žít i ve světě.

- Pokropil jste se ve tvaru kříže. Co to znamená?

Ano, všiml jste si správně. Kříž je znakem Ježíše Krista. Když dělám zemní kříže, vyjadřuji tím své křesťanské smýšlení.

ZNAMENÍ KŘÍŽE

bylo známé už ve starověku. Jako ornament, znak nebo symbol je možné ho najít téměř u všech národů.

Egyptský kříž má místo horního ramene jakousi kapku. Tento symbol je starší než 5000 let a znamená člověka, život. V prvních stoletích křesťané zejména v severní Africe tento symbol přijali nejprve jako tajné znamení, později se stal oblíbeným motivem v umění.

Kruhový kříž - kružnice protatá dvěma kolmými úsečkami ve tvaru kříže, procházejícími středem. U starých Germánů to byl symbol slunce, američtí Indiáni tento obrazec používali ve významu "člověk" nebo "slunce". Kruhový kříž se vyskytuje i u národů Afriky a Asie.

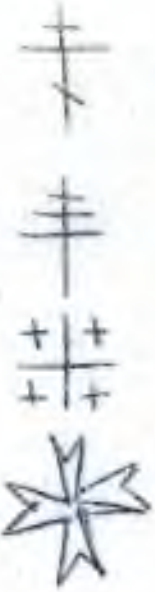
Kříže v křesťanství

Řecký kříž má všechna čtyři ramena stejně dlouhá. Je to nejstarší křesťanský znak.

Ondřejský kříž - břevna se protínají ve tvaru písmene X. Již dlouho před křesťanstvím byl používán v hebrejském umění jako znamení ochrany a vlastnictví. Podle křesťanské tradice byl na takovémto kříži umučen apoštol svatý Ondřej.

Latinský kříž - nejčastěji používaná podoba kříže s horním ramenem krátkým a dolním dlouhým.

Svatopetrský kříž - obrácený latinský kříž. Podle legendy byl svatý Petr ukřižován hlavou dolů.

Pravoslavný kříž - ve srovnání s latinským má nad vodorovným břevnem ještě jedno kratší, zpodobující tabulku s nápisem, a dole jedno šikmé, ke kterému podle tradice byly přibity Ježíšovy nohy.

Papežský kříž má tři vodorovná břevna, horní nejkratší a dolní nejdelší. Jeho užívání je vyhrazeno papežům a jeho tvar připomíná jejich trojí úřad: kněžský, pastýřský a učitelský.

Jeruzalémský kříž - jeden velký a čtyři malé řecké kříže umístěné mezi jeho rameny symbolizují pět ran Kristových.

Maltézský kříž - stejně dlouhá ramena se do středu zužují a jsou zakončena dvěma ostrými špičkami. Tento kříž má ve svém znaku řád Maltézských rytířů i řád křížovníků s červenou hvězdou, který v Praze založila blahoslavená Anežka.

/Pokračování/

DESATERO
/5. část/

Čtvrté přikázání

"Cti svého otce i matku, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, abys byl dlouho živ a dobře se ti vedlo na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh."

Dnešní výklad přikázání zahájíme příběhem:

Tři ženy byly u studny pro vodu. Nedaleko odtud seděl na lavičce stařec a naslouchal, jak ženy chválí své syny.

"Můj syn," chlubila se první, "je tak šikovný, že se mu nikdo nevyrovná." - "Můj syn," povídá druhá, "zpívá nádherně jako slavík!" Třetí žena mlčela. "Proč nepochválíš i ty svého syna?" obrátily se na ni ty dvě. "Není na něm nic tak výjimečného jako na vašich synech. Můj syn je docela obyčejný chlapec."

Ženy naplnily svá vědra a kráčely domů. Stařec šel za nimi. Vědra byla těžká a udřené ruce slabé. Ženy se proto po chvíli zastavily, aby si odpočinuly. Tu se objevili jejich tři synové. První měl tělo jako únoř a metal jedno sáto za druhým. Ženy volaly: "Jak hbitý je to chlapec!" Druhý zpíval nádherně jako slavík, až byli všichni dojeti. Třetí chlapec přiběhl ke své matce, vzal její vědro a nesl je domů. Tu se ženy obrátily na starce: "Co říkáš našim synům?"

"Kde jsou vaši synové?" zeptal se starý muž udiveně. "Vidím jen jediného syna."

Čtvrté přikázání ukládá dětem, aby své rodiče ctily, milovaly, poslouchaly a jim pomáhaly. To platí především pro děti nezletilé. Avšak ani dospělí lidé nejsou od plnění tohoto přikázání osvobozeni. Jen místo poslušnosti bychom spíše měli říci, že mají svým rodičům umět naslouchat, být ochotni přijímat jejich rady a umět si na ně udělat čas, popovídat si s nimi. Aby věděli, že k sobě patří. Na druhé straně je ovšem povinností rodičů chovat se ke svým dětem přiměřeně, aby jim neznemožňovali dodržování tohoto přikázání.

V poněkud širším pojetí můžeme říci, že čtvrté přikázání mluví nejen o vztazích mezi rodiči a dětmi, nýbrž o vztazích mezi členy rodiny vůbec. V prostředí, ve kterém žijeme, se už teď vytvářejí vztahy v rodině, kterou jednou založíme.

Konečně, protože všichni vlastně jsme členy jedné velké lidské rodiny - a jako křesťané bychom si to měli zvláště uvědomovat - lze čtvrté přikázání vztáhnout na všechny lidi, především na starší a nedřízené. Zmínuje

se o tom už i 3. kniha Mojžíšova: "Před šedinami povstaň a starci vzdej poctu." /19,32/. Ve vztahu k nadřazeným pak platí, abychom je respektovali, zbytečně nekritizovali a abychom nepodlézali. I to je však jen obměna toho, jak je třeba se chovat k vlastním rodičům.

Toto přikázání také lidem ukřádá, aby se postarali o své rodiče, když zestárnou nebo onemocní. Každý, kdo uvažuje o tom, zda má pro své rodiče zajistit místo v domově důchodců, by si měl před svým svědomím zodpovědět otázku, zda je jejich stav opravdu takový, že vyžaduje stálou odbornou péči.

Jaké bude naše dnešní předsevzetí? Uctivé a zdvořilé chování vůči rodičům by mělo být samozřejmostí. Když však uvidíme staršího člověka, který potřebuje naši pomoc, myslíme na to, že by to mohla být naše maminka, babička, náš otec nebo dědeček, a podle toho se zachovejme.

/Pokračování/

* * * * *

Rybka děkuje za vánoční přání.

A H O J !

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY

malé ohničky lásky

Nikdo s ní nechce nic mít

V mé třídě bylo děvče, se kterým nikdo nechtěl kamarádit. Jednou jsem si řekla: "Také v ní musím milovat Pána Ježíše." A tak jsem se rozhodla, že i k ní častěji zajdu a budu s ní mluvit. Ostatní děvčata se se mnou přestala bavit, protože si řekla: "Když s ní kamarádí, jistě bude jako ona." Ale mně to bylo jedno. Ale pak jsem s holkami o tom mluvila a ony mi daly za pravdu, že bychom si měly všimnout i takových děvčat. A tak teď už spolu kamarádíme všechny a je to v naší třídě o moc lepší.

Maria, Itálie

Pro druhé lépe než pro sebe

Včera se mě zeptala jedna spolužačka při zeměpisu, jestli bych jí nepůjčila mapu Španělska, aby si ji mohla nakreslit do sešitu. Nejen že jsem jí půjčila mapu, ale také jsem ji obkreslila do jejího sešitu a vybarvila. Nakonec ta její mapa byla lépe nakreslená než moje. Měla jsem z toho velikou radost.

Stefi, Německo

OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY OHNIČKY

Protože letos začíná doba postní už 8. února, přináší vám Rybka postní přílohu už dnes. Letos

P o m á h á m e P á n u J e ž í š i n é s t k ř í ž .

Každý si připravíme jeden list čtverečkovaného papíru a dvě pastelky nebo fixky, nejlépe hnědou a černou. Po celý půst se budeme cvičit v sebezáporu a za každý skutek vybarvíme hnědě jeden čtvereček tak, aby nám vznikl kříž. /Rybka vám doporučuje, abyste vytvořili kříž nejprve malý, uprostřed papíru, a postupně ho zvětšovali./

Několik námětů : bez říkání pomohu v domácnosti

- : nebudu se dívat na televizní program, který mě zajímá
- : místo četby zábavné knihy udělám něco užitečného, třeba napíšu dopis někomu, kdo na něj už dlouho čeká
- : když vykonám dobrý skutek, nebudu o tom mluvit
- : když budu mít žízeň, počkám čtvrt hodiny a pak teprve se půjdu napít
- : při hře ustoupím tomu druhému, i když nebude mít pravdu
- : když mi někdo něco provede, odpustím mu to a nebudu si vymýšlet pomstu
- : když budu mít na jazyku podrážděnou odpověď nebo nevlídné slovo, neřeknu to
- : daruji Pánu Ježíši účast na mši svaté ve všední den, modlitbu křížové cesty nebo jinou modlitbu navíc
- :

Čím víc takových skutků vykonáme, tím větší bude naše pomoc Pánu Ježíši s nesením kříže celého světa. Každé naše selhání /odmlouvání rodičům, hádky se sourozenci nebo s kamarády, nesplněné školní a domácí povinnosti, .../ položí Pánu Ježíši do cesty kámen, který nakreslíme černou barvou k dolnímu okraji papíru.

Rybka vám přeje, aby váš kříž darovaný Pánu Ježíši byl co největší a kamení na cestě co nejméně!